

Botár Attila

A kezdet álma

I.

Ahogy elején, rendre a teremtés
esőiben a kireggeledő
szemnek az álmok káprázata elvész,
s az ámen előtt fölzeng az idő,
olyan derűs a tükör, a rekettyés
madártojásait költögető
tavaszunk át az eredethez csempész,
korai térre térdepel a kő,
s a kőre együtt, akik itt maradtunk,
hogy hányódjunk egy ima belsejében,
nézhesd bárhonnan: közös a partunk,
kerék jár velünk s bennünk, sose tétlen.
Virít a pitypang, elbilleg a réten –
a kezdet álma ránk nyit. Visszaalszunk.

II.

...az ébredésben pluszok, mínuszok,
s látja az ember, hogy ez jó, elillan
a kétely, csapból víz jön, ég a villany,
szabályos a szív, járnak a buszok,
telik a nap e céda postaláda
szerelmes évszakok betűivel,
s kopott szavaknál – brikett, fridzsider –
nyílik a szótár, ez jó, de hiába –

igénytelen nép futkos, én se voltam
különb a soknál, s hogy ez visszafáj,
az agy lencséje tükör meg sugár,
belém szúr váratlan pillanatokban,

BOTÁR ATTILA (1944) Székelyudvarhelyen született, Veszprémben élő költő. Utóbbi kötete: *Kötődések. Ave Regina* (versek, 2016).

mert készül, ami készül: a silány
japánakác példa a számvetésre,
sárgul a lomb, de fent az ágak vége
virágzik (milyen évszaknak?: talány),

a számvetés is így égbe-*virágzik*,
s láthatod, ha meteor vagy csillag
képében élsz is lent a humuszdad,
mohó sötétben, hogy fontos a Másik,
s hiánya lét és szomj, határa-nincs
úgy keveredik az öröm és fájás,
a múlt *jelent*, jövőt a *most* aláás,
zuhatag mossa szét arányaink.

III.

Ám tapicskoltam loncsos állatokkal
mikor az eső földdé összeállt,
s az örvény szikkasztotta, nyers mocsárt
hasig dagasztva érkezett az angyal,
az özön-tűz távol, „Nyugodj” üzenté
a rám vigyázó Trón, „Ácsi, fiam!
A sárra fagy jön, a jég megrian,
ez nem véletlen s aligha szerencse,

a rózsza arca lángnak is piros,
mert minden kezdet végkifejletet rejt,
a jónak vélt Jó benned láttat embert,
minőség értéket fed, s azonos...”
Hogy mivel és mi, elakadt szava,
felhők érkeztek, nagy, füstös gerendák,
a küldött nézte s nem használta torkát,
de szárnyra riadt (dől a tanoda?),

és távozott a hír másik felével.
Szár az villámok, eső se szálkáz
a szélvédőn, egy csöpp se, s hol a váltás,
a váltás álom, ha nem itt, hol ér el?
Vegyünk vissza, ez gyors nekünk, és gazdag,
főleg hamis így hirtelen a fény,
az éjjellátó lámpák üvegén
ezek a roncsok folyton fennakadnak,

és fölfakadnak, vallok, a sebekkel
a törvény türelmetlen betűi,
tövisekként a világ kerüli
a homlokot, őrizze sziklafekhely,
feledhetőre csócsált tejbegríz
az Igen és a Nem. Jól-fűszerezve
kínálkozik forrón eszme, rögeszme,
s amit író-tű még cserépre bíz.

A hosszan tartó, súlyos békeévek
agyunkra menvén jött újabb csapat,
hasadt időnk s tagadják arcukat.
„Kéne a nép, ugye?” kérdezem, és meg
is mondom: „Nincs. Keress más! Elfogyott,
vagy ezentúl gyötörjétek csak egymást,
de odakünn... Itt lezárom a padlást,
a pincét. Még temetőt se hagyok.”

IV.

Megszámolod az ima szavait.
az ujjaidból szertefut a láng.
Az alkotmányuk olykor változik,
s hatvanhat szó a magyar Miatyánk.
És erejük szívná méreg, ezer,
de palástjuk s királynőjük lesz.
A tartományunkon hajnalodik –

Az utcatorkolat galambjai
szemelgetik a sarokház falát,
s begyükbe gyűjtik, ám zajongani
se hang, se mersz. Tévelyeg itt a láb
a kockakövön. Lyukas és hideg
a cipőtalp, tán kibír egy telet.
Vagy minden tél immáron hajdani?

Tekintetünkbe volt-ablak benéz.
Emelet, lépcső, kémény elsuhog.
A sík három betű, s nincs döccenés –
kereszteződés, kanyar: vad-hurok.
A bolygó tengelyéig eljutunk.
Európából indult még utunk.
Az térképvaszon s tereprendezés.

Zúzájuk éje a hungarocellt
emészti s órli szemerke kavics,
de itt a szélben harangszó delel –
a turbékolásokból józaníts
se szikra-oltár, se csillag: sötét
táplálja rég a város köldökét
s a szülőutak szikkadt roncsait.

(Emlékeztető)

Nem szélfútta fenyőtük Ázsiából,
ujjasotokról, amit leráztok,
de vas, zengőnyíl vagyunk, makacs ék
a tuskótokban izzik, majd szilárdul,
míg el nem nyugszik, s aki maradék
az nem sajnál, vére sűrű vagy jámbor,
elődeitől sem imát, sem átkot –

A. Fagyjev: Az ifjú gárda című operájának budapesti bemutatója (1953)